

1

Stella

Normaal gesproken vermijd ik Fifth Avenue. Maar vandaag niet. Ik zal nooit kunnen uitleggen waarom ik van mijn route afweek en de drukke doorgaande weg met dure winkels in liep.

Als ik een meisje was geweest dat in magie gelooft, zou ik zeggen dat er iets van kerstmagie in de lucht hangt wat me in oostelijke richting duwt en me op een winterse windvlaag meevoert door het winkelparadijs. Of ik zou zeggen dat de elfen van de Kerstman me op de hielenvallen zitten en me aansporen naar exact deze plek te gaan om daar aan de grond genageld voor de gigantische etalage van Vivant te staan. Maar magie is voor sukkel en kinderen, dus dat kan het niet zijn. Misschien ben ik er gewoon klaar voor om mijn ogen weer de kost te geven.

Een voetganger probeert de langzame wandelaar voor hem in te halen. Hij rent bijna, maar haalt het net niet voor hij op mij stuit, een in het zwart gekleed obstakel met een ernstig gebrek aan wat ook maar in de verste verte op kerstgevoel lijkt. In volle vaart botst hij met zijn schouder tegen me aan.

Ik bijt op mijn tong om de woorden 'lul de behanger!' binnen te houden, die uit mijn mond willen vliegen als dartpijltjes naar de roos. Wat zou dokter Skinner tegen me zeggen? *Handel niet in een emotionele opwelling tegenover vreemden. Dat wordt nooit goed ontvangen.* Skinner mocht dan naar muffe granola ruiken, ze had af en toe goede adviezen. Door haar advies op te volgen, was ik, als in het wonder van de eeuw, op grond van voorbeeldig gedrag vervroegd vrijgelaten uit de vrouwengevangenis Bedford Hills.

Als ik nu in een van mijn vele verplichte counselingssessies had gezeten, dan zou mijn voormalige beatnikpsychiater me zeggen dat ik uit deze situatie moet stappen omdat die me mogelijkwijs naar de verkeerde kant kan laten doorslaan.

Geïrriteerd door de ontdekking dat de therapie echt heeft gewerkt stap ik uit de baan van de voetgangers tot ik op een paar centimeter van de etalage sta. Als ik door de ruit kijk, trek ik spontaan mijn neus op, en niet omdat de geur van hete geroosterde noten in combinatie met kokend hotdogwater in deze straat zo overheersend aanwezig is, maar omdat ik met geen mogelijkheid kan bedenken wat de etaleur hier wil zeggen.

Aan de andere kant van het glas is een lopende band nagebouwd. Pinguïns in kleine met wit bont afgezette rode jumpsuits zetten speelgoed in elkaar, dat over de bewegende rubberen band voorbijkomt. Natuurlijk zijn de pinguïns mechanisch, dus ze maken maar één onbeholpen draaibeweging en keren dan terug in hun oorspronkelijke positie, verstard in een soort fanatieke vrolijkheid. De scène kan zo uit de nachtmerrie van een kind komen. Er is maar één ding dat het nog erger zou maken en dat is dat de machine de pinguïns zou verminken. En dat boven de plaats delict een bordje zou aangeven: HET IS NUL DAGEN GELEDEN SINDS ONS LAATSTE ONGELUK.

Mijn trekkende mondhoek wordt weerspiegeld in het vlekvrje glas.

‘Eh, hé,’ klinkt een warme stem links van me. ‘Weet je, ik was van plan me met mijn eigen zaken te bemoeien en door te lopen, maar jij liep voor me en glimlachte. Nu moet ik weten wat je denkt.’

‘Dat was geen glimlach,’ gooi ik er automatisch uit, verontwaardigd door het feit dat iemand denkt mij te betrappen – mij? – op iets anders dan onvriendelijke kritiek. Hoogst onwaarschijnlijk. Maar mijn woorden verdwijnen als ik zie wie me beschuldigt.

What the fuck?

Ik sta niet snel met mijn mond vol tanden, maar deze reus-

achtige man met een zuurstokroze vlinderdasje en een stralende glimlach maakt dat ik me afvraag of ik niet hallucineer. Niemand geeft een stoot tegen de schouder van deze gast. Zo hoog komen ze niet eens. Bovendien, hij heeft de hele stroom voetgangers volledig omgeleid. Wanneer hij doorheeft dat hij een obstakel vormt, hùpt deze heel lange, heel breedgeschouderde vreemdeling opzij, waarbij hij zich verontschuldigt met een ‘sorry, mevrouw’ en ‘pardon, meneer’.

In zijn hand heeft hij een blauw-witte papieren koffiebeker, zijn lange, brede vingers zitten er helemaal omheen. Donkerbruin, licht krullend haar golft in de wind. Ik schat hem op tweeëndertig, misschien een jaar jonger of ouder. Hij straalt een en al succes uit en het kost tijd om zoiets te bereiken. Zijn maatpak is onberispelijk. Marineblauw, met een kraakheldere witte pochet. Geen kreukje te zien. Maar het opmerkelijkste aan hem zijn de lachrimpeltjes. Ze zitten rond zijn mond en waaieren uit vanuit zijn ooghoeken. Ze zijn diep en ingesleten als een spijkerbroek die zevenhonderd keer is gewassen.

Deze man glimlacht voortdurend.

Ik haat hem.

‘Als dat geen glimlach was, wat was het dan wel?’ Op de een of andere manier neemt hij een slok van zijn koffie zonder de wat-tage van zijn glimlach te verminderen. ‘Een zenuwtrekje of zo? Mijn oom Hank had er ook een. Door die zenuwtrek morste hij altijd bier op het tapijt van tante Edna. Op een dag werd ze er zo boos over dat ze hem met een vergiet een dreun op zijn hoofd gaf en die verdomde zenuwtrek verdween.’ Hij gebaart met zijn beker. ‘Alsof je een lichtknop omdraait. Daarna morste hij alleen nog bier omwille van de traditie.’ Hij pauzeert. ‘Tante Edna is uiteindelijk bij hem weggegaan.’

Oké? Sta ik daadwerkelijk te hallucineren?

Ik zoek de directe omgeving af naar verminkte pinguïns of een ander teken dat ik knettergek geworden ben. Alles is in orde. Zo normaal als New York kan zijn. Dat wil zeggen dat er drie mensen

vechten om een taxi, dat er op mysterieuze wijze tonen van een saxofoon uit de ether komen en er een glinsterende roze pruik vergeten in de goot ligt. Niets ongewoons. Als ik niet hallucineer, waarom is deze man dan gestopt om me een verhaal over zijn familie te vertellen? Ik ben niet wat je noemt benáderbaar. Sterker nog, ik spreek vloeiend ‘Sodemieter op’. Hopelijk spreekt hij dat ook. Of kan hij op zijn minst lichaamstaal lezen.

Ik kijk hem recht in de ogen, stop mijn namaak-AirPods in mijn oren en begin weer te staren naar de zogenaamde pinguïn-plaats-delict.

Zo. Geregeld.

Maar ik zie de pinguïns niet echt. Ik kan mezelf er niet van weerhouden me te vergapen aan het spiegelbeeld van mij en dat van de man naast elkaar. Hij is met gemak een meter negentig, gespierd en draagt een pak van tienduizend dollar. Ik ben zeker dertig centimeter kleiner, draag een zwart gewatteerd pufferjack, een dikke, bijpassende legging en tweede- of derdehands laarzen met zolen die binnenkort zullen loskomen van de rest van de schoen. Mijn kapotte fuchsia schoudertas is het enige kleurrijke op mijn hele lichaam, en die draag ik alleen maar omdat het de goedkoopste was die ik kon vinden. Mijn dikke zwarte haar is onvakkundig afgeknipt tot net op mijn schouders en omlijst een bleek gezicht dat *Niet Storen* uitstraalt.

Wij zijn de grootste tegenpolen van alle tegenpolen. Gódzij-dank.

Waarom staat hij daar nog, te glimlachen in zijn koffie alsof hij totaal geen zorgen aan zijn hoofd heeft? Mijn lomphheid is niet eens bij hem binnengekomen. Is mijn talent om mensen af te stoten weggezakt toen ik in de bak zat? Mijn superkracht kwijtraken zou wel de gitzwarte kers op de shit-taart van de afgelopen jaren zijn.

Er gaat nog een volle minuut voorbij en hij staat er nog steeds, een meter bij me vandaan, met zijn gezicht naar de etalage gekeerd, net als ik. Hij heeft zijn hoofd schuin naar rechts gekanteld

vanwege de pinguïns. Ik zou gewoon weg kunnen lopen. Mijn weg door de stad vervolgen tot ik bij het appartement in Chelsea kom dat ik onderhuur van mijn oom terwijl hij in Queens het bed deelt met zijn nieuwste vriendin. Er is niets wat me bij dit artistieke gedrocht houdt. Maar mijn voeten lijken niet te willen bewegen. En waarom zouden ze ook? Ik was hier eerst.

Ik doe mijn linkeroordopje uit. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘O, mij?’ Er verschijnt een kultje in zijn wang. ‘Ik wachtte tot je liedje afgelopen was.’

Ik luisterde niet naar muziek, maar dat ga ik hem natuurlijk niet vertellen.

‘Waarom?’ vraag ik, terwijl ik met een ruk het tweede dopje verwijder en ze allebei weer in mijn jaszak stop. ‘Heb je nog een afgezaagd verhaal voor me?’

‘Oei, allemachtig.’ Zijn ogen zijn groen. En ze fonkelen op een manier die me doet denken aan feestverlichting. ‘Ik kan je dúizenden afgezaagde verhalen vertellen.’

Mijn glimlach is mierzoet. ‘Eén was meer dan genoeg.’

‘Oké,’ zegt hij als hij de rest van zijn koffie naar binnen heeft geklokt. ‘Na de periode van het bier morsen is tante Edna ervandoor gegaan met een rodeoclowndie Tonto heette. Waarschijnlijk zul je nooit meer iets over hem horen.’

‘Wat vreselijk.’

‘Dat is het zeker. Laten we zeggen dat de stier hém op de hoorns nam, in plaats van andersom.’ Hij rilt over zijn hele lichaam. ‘Het enige wat hij Edna naliet was een half gebruikte schminkdoos en een paar slappe schoenen. Ongeveer een jaar later heeft ze het goedge maakt met oom Hank. Nu gaan ze op zondagochtend naar rommelmarkten.’

Ik weet bijna zeker dat mijn mond op mijn knieën hangt. ‘Is dit een soort vreemde afwijking? In plaats van potloodventen val je gewoon mensen lastig met bizarre verhalen?’

‘Nou, het is te koud voor potloodventen in december. Mijn opties zijn beperkt.’

Hij grijnst naar me. Hij houdt zich totaal niet in, met al zijn lachrimpeltjes en warme ogen.

Waanzinnig knap. Misschien zelfs stijlvol.

En er gebeurt iets heel verontrustends. Iets wat ik in geen honderd miljoen jaar had kunnen voorspellen. De salto in mijn maag moet een voorbode van de apocalyps zijn. Het einde der dagen is nabij. Mijn maag heeft nog nooit een salto gemaakt voor iets anders dan *macaroni and cheese*. Ik kan toch niet op deze man reageren! Ik kan me niet tot hem áángetrokken voelen!

‘Ik ga er nu vandoor,’ zeg ik op een ietwat vreemde toon.

Voor het eerst sinds hij opdook, is de glimlach weg. Er schiet kort iets van paniek door het groen van zijn ogen voor hij zijn hoofd buigt. Hij kijkt even naar de grond alsof hij zich probeert te vermennen en tilt dan zijn hoofd op om me met een nieuwe grijns aan te staren. ‘Ik had wel een reden om te stoppen, als je het niet erg vindt om me nog even aan te horen.’ Hij wijst met zijn kin in de richting van de etalage. ‘Ik zou wel willen horen wat je daarvan vindt.’

‘Je bedoelt van Pinguïn-Tsjernobyl?’

Zijn lach schalt door de straat en doet klanten en omstanders stilstaan. Het geluid ervan doet me denken aan warme chocolademelk voor een vuur in de villa van Bruce Wayne. Het klinkt vol, joviaal en heeft kwaliteit. ‘Ja, ik neem aan dat ik dat bedoel.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Je wilt weten wat ik ervan vind?’

Mijn scepsis laat hem even twijfelen en een van zijn mondhoeken zakt omlaag. ‘Ja. Graag.’

‘Werk je bij Vivant?’

Hij haalt een van die stevige schouders op. ‘Zo zou je het kunnen noemen.’

Ik knijp mijn ogen half dicht en bekijk hem nog eens vluchtig. Hij zit in het management, dat is zeker. Misschien in een van de bovenste kantoren. Door zijn irritant joviale houding vermoed ik dat hij op de pr-afdeling werkt. Misschien is dit hele gesprek zijn manier om een nieuw ‘ontmoet de klant’-initiatief uit te testen.

Een deel van me wil dat eigenlijk wel vragen, maar ik weiger me vanwege die eerdere rampzalige buiteling in mijn maag gewonnen te geven door geïnteresseerd over te komen.

‘Prima, wat je wilt,’ mompel ik, terwijl ik met mijn in handschoenen gestoken handen de band van mijn schoudertas vastpak, met mijn voeten stamp om warmer te worden en me weer omdraai naar de etalage. ‘Ik denk dat het eerder klanten wegjaagt dan aantrekt. Niemand wil denken dat zijn kerstcadeaus op een lopende band in elkaar worden gezet. Het is te onpersoonlijk. Het herinnert ons eraan dat we allemaal gevangenzitten in een consumptiepatroon waar we nooit aan zullen ontsnappen. Dat patroon blijft maar ronddraaien, net als die lopende band. Mensen willen iets uitzoeken voor hun dierbaren waarvan ze denken dat het uniek is. Bijzonder. Niet iets wat uit een fabriek komt.’

O, nu ben ik op dreef. Een paar voorbijgangers zijn zelfs gestopt om naar mijn relaas te luisteren en normaliter zou ik daardoor ontsporen, dichtklappen, maar etaleren was ooit mijn droombaan. Voor mijn leven in de wacht kwam te staan heb ik drie jaar lang onlinecursussen gevolgd die vooral gericht waren op modemerchandising en -marketing. Ik hoopte ooit etalages in te richten. Het is een van de weinige dingen die ooit mijn passie waren. Daarom vind ik het meestal te pijnlijk om over Fifth Avenue te lopen, om herinnerd te worden aan hoe erg ik het heb verpest.

Er staan nog steeds voetgangers om ons heen te wachten op wat ik ga zeggen. En, hé, deze mensen zie ik nooit meer, vooral Vlinderdas niet, dus waarom zou ik niet mijn mening geven? Het is echt al lang geleden dat iemand anders dan dokter Skinner erom vroeg en zij deed alleen haar werk.

‘Dat brengt me bij de pinguïns.’ Ik maak de fout om naar Vlinderdas te kijken en vergeet bijna wat ik wil zeggen. Hij kan niet half zo geïnteresseerd zijn in mijn mening als hij lijkt. Of wel? Het lijkt wel of de man niet eens ademhaalt. ‘De gemiddelde levensduur van een pinguïn is een jaar of dertien, dus technisch gezien is dit kinderarbeid. Ziet er niet goed uit.’

Hij bestudeert de etalage alsof hij hem voor het eerst ziet. ‘Je hebt gelijk. Het is afschuwelijk.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Een van die pinguïns gaat zo een vleugel verliezen.’

Ik schrik een beetje van de manier waarop hij mijn gedachten kopieert, maar kan het goed verbergen door mijn keel te schrapen.

En een haarlok achter mijn oor te stoppen, steeds weer.

Onnodig.

‘Ben je een kunstenaar?’ vraagt hij. ‘Heb je eerder etalages ingericht?’

Was het maar waar. God, was het maar waar. Ik ben nooit zo ver gekomen.

‘Nee, ik ben gewoon kritisch.’

Hij lacht kort, en zijn ogen zijn op de een of andere manier zowel slim als bedachtzaam en uitnodigend. Op dat moment ben ik er absoluut zeker van dat er iets unieks is aan deze man. Iets anders. Laagjes. En ik bedenk dat ik gewoon had moeten weglopen toen dat nog kon. Hij heeft me naar een plek gemanoevreerd waar ik een stem heb en me niet onzichtbaar voel. En ik heb dat niet zien aankomen. Deed hij het met opzet? Zo ja, waarom zou hij daar de tijd voor nemen? Wat zag hij in mij waardoor hij stopte? Wat gebeurt hier?

‘Hoe zou jij de etalage dan inrichten?’

Verdomme.

Verdómmme.

Ik laat me door hem uit mijn anonieme eenzaamheid trekken en dat is heel lomp en aanmatigend van hem, maar ik zit al tot halverwege in het drijfzand. Bovendien, ik moet antwoord geven. Het is te verleidelijk om dat niet te doen. De woorden hardop zeggen, dichter bij het echte werk zal ik nooit komen. Een meisje met een gevangenisverleden gaat nooit een etalage van Vivant inrichten.

Er verschijnt een rimpel tussen zijn wenkbrauwen, alsof hij mijn gedachten leest.

Lómp.

‘Ik zou hen er niet aan herinneren dat ze naar de winkel zijn gekomen om hun geld uit te geven. Ik zou hen eraan herinneren dat cadeautjes kopen draait om... de verrassing. Een verrassing is onbetaalbaar.’ Ik blaas mijn adem uit, waarmee ik witte wolkes maak in de lucht voor me. ‘Het moment waarop een dierbaar persoon de deksel van een doosje opent en naar adem snakt. Daar doen we het voor. TikTok heeft er een hele collectie van.’

De laatste paar maanden, sinds mijn vrijlating uit Bedford Hills, kijk ik graag naar video’s van mensen die voor het eerst een bekend liedje horen. Of voor het eerst naar *Star Wars*, *Twilight* of *Harry Potter* kijken. Ik kijk naar die filmpjes en vraag me af of ik ooit nog zulke emoties kan tonen. Van het ene op het andere moment. Bam. Zonder te aarzelen. Zonder mijn gevoelens te onderdrukken of bang te zijn dat ik te emotioneel zal worden en alle dammen doorbreken.

‘We gaan op zoek naar een magisch voorwerp, maar hebben geen idee wat dat voorwerp is. Dat weten we pas als we het zien, maar we vinden het zelden of nooit. Dus moet iemand ons het laten zien. Laat klanten het voorwerp zien waarvan hun geliefde, broer of zus of moeder ondersteboven zal zijn en waardoor ze zich niet alleen geliefd zullen voelen, maar ook een waardevol mens. De sleutels van een brommer, de perfecte lippenstift, een designmartinshaker. Als dit mijn etalage was, zou ik... de jurk tentoonstellen die een vrouw nooit voor zichzelf zou kopen, maar stiekem zou willen hebben. En ik zou van die jurk een nieuwe levensstijl maken. Een nieuwe start. Wat zij uiteindelijk wil, bevindt zich aan de andere kant van de ruit.’

Hij knikt even en bijt op de binnenkant van zijn wang.

Dan kijkt hij naar de zijgevel van het gebouw, die een heel blok in beslag neemt. ‘En wat zou je doen met de andere drie etalages?’

Ik kijk met half dichtgeknepen ogen naar hem op, niet wetend of hij me uitdaagt omdat ik een betweter ben of dat hij oprecht nieuwsgierig is. Op de een of andere manier... voel ik dat het dat laatste is. Sarcasme hoort niet bij hem. Wacht. Hoe heeft hij mij

weten te overtuigen van zijn persoonlijkheid in een tijdsbestek van vijf minuten? Tien? Hoelang sta ik hier al met deze man te praten? 'Ik moet ervandoor...'

'Je moet solliciteren,' zegt hij op hetzelfde moment, grinnikend om onze verbale botsing. 'Ik heb uit goede bron vernomen dat Vivant op zoek is naar een nieuwe etaleur.'

'O.' Ik verslik me in het woord en ik kan het verlangen niet van mijn gezicht houden als ik weer naar de etalage kijk en mezelf aan de andere kant voorstel met een Vivant-achtig budget. Vier etalages om te ontwerpen. Allerlei materialen en stoffen en snuisterijen in mijn vingers. En dat gaat nooit ofte nimmer gebeuren. Op mijn cv gaapt een gigantisch gat tussen mijn eenentwintigste en vijftwintigste, de periode dat ik in Westchester zat. Voor een misdrijf dat ik niet ontken te hebben gepleegd. Ik kan niet eens een baan krijgen bij een restaurant, laat staan bij dit luxewarenhuis. 'Nee. Ik... ik heb geen belangstelling.'

Vlinderdas bestudeert me aandachtig. 'Zeker weten?'

'Wat had jij hier ook alweer mee te maken?'

Hij steekt zijn tong in zijn wang en knipoogt naar me. En o god, het gebeurt weer. Die gewichtloze buiteling onder mijn ribbenkast. Misschien heb ik wel een of andere ziekte opgelopen. Ik heb al heel lang niet meer gedatet of een vriendje gehad, maar ik herinner me mijn type. Deze man is dat niet. Er zit een vóuw in zijn broek. Hij heeft een vlinderdas en een grijns en er valt nu een haarlok midden over zijn voorhoofd. Mijn handen zouden niet moeten jeuken nu ik me afvraag wat de textuur van die haarlok zou zijn. Of hoe hij zou reageren als ik hem langzaam om mijn vinger zou draaien.

Ik kijk snel omlaag voordat mijn gezicht verraadt wat zich in mijn hoofd afspeelt. 'Oké, ik denk dat we hier klaar zijn.' Terwijl ik onrustig in mijn nek krab, loop ik om hem heen en word ik weer onderdeel van de stroom voetgangers.

Net voordat ik helemaal buiten gehoorsafstand ben, roept hij: 'Er staat een vacature op de website. Kan geen kwaad om even te kijken.'